

Mijn vriend John is 57 jaar oud, kaal, roker en roosteraar op een MBO-school. Onlangs werd op die school een nieuwe applicatie geïntroduceerd. Dat vond John maar niks. Hij moest namelijk *anders* gaan werken. Belachelijk! Het proces moest leidend zijn, zo sprak John in ronkende kantoortaal, niet de software.

Allemaal aanstellerij, natuurlijk.

Dezelfde John is namelijk sinds een paar maanden een fanatiek gebruiker van Tinder. Vreemd, vind je niet? Als het gaat om het vinden van een levenspartner of een avondje vermaak, mag plotseling de software wél leidend zijn. Goed gaat het overigens niet, want zo meldde John: in het begin was Tinder best wel tof maar tegenwoordig zitten er alleen nog maar lelijke vrouwen op. Waarom is dat?

Dus heb ik hem uitgelegd hoe Tinder werkt.

‘Kijk, John,’ begon ik, ‘Tinder heeft een ingenieus scoresysteem. De desirability-score. Ook wel elo-score genoemd. Dat is een term origineel afkomstig uit de schaakwereld. De elo-score geeft aan hoe sterk een schaker is. Een beetje nerdy, maar Tinder is dan ook niet bedacht door jongens die liever daten dan swipen.

Tinder zelf zegt dat ze de elo-score niet meer gebruikt, maar het is onduidelijk of we dat moeten geloven. Wat ze wel gebruiken, houden ze namelijk geheim.

De elo-score in Tinder werkt (of werkte) in de kern als volgt: als mensen met een hoge score je ‘terugswipen’ gaat je score omhoog en vice versa. Zo word je door Tinder geleidelijk ingedeeld bij mensen waarbij de kans op een match het grootst is. Dat is heel handig, maar het betekent ook dat als jij vindt dat er alleen maar lelijke vrouwen op Tinder zitten, dat dat dan wel precies de vrouwen zijn die jou aantrekkelijk vinden. Dus jij bent, John,’ concludeerde ik, ‘eigenlijk een wetenschappelijk berekende lelijke-vrouwen-magneet.’

Sindsdien gebruikt John Tinder een stuk minder.